

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce D.K.**, státního příslušníka Ruské federace, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, o **žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2013, čj. MV-20762-8/SO/sen-2013**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2013, čj. MV-20762-8/SO/sen-2013 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 18. 12. 2012, čj. OAM-24893-16/DP-2012 (*„dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), kterým nebyla žalobci prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo “ zákon o pobytu cizinců“*), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Dále žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 8. 2013, čj. 57 A 57/2013-29, byl žalobě podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“*) přiznán odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. V žalobě žalobce tvrdil, že je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, když správní orgány obou stupňů porušily § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3, § 41 odst. 6, § 53 odst. 1, § 68 odst. 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*) a napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nepřezkoumatelné a správní řízení bylo projevem libovůle správního orgánu.

4. Žalobce dále uvedl, že se rozhodně neztotožňuje se závěry odvolacího orgánu jakožto zejména nikoliv s vypořádáním se s odvolacími námitkami žalobce. Z tohoto důvodu setrvává žalobce na své původní (v odvolání vyjádřené) argumentaci, a protože napadené rozhodnutí bez výhrad potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, má žalobce za to, že i toto napadené rozhodnutí je nezákonné. Žalobce napadenému rozhodnutí jakožto i rozhodnutí orgánu I. stupně vytýká jeho nepřezkoumatelnost, kterou dovozuje z argumentace správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je zřejmé, že správní orgán rozhodl o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že ten nesplňoval některou z podmínek pro udělení víza, tak jak to vyplývá z § 37 odst. 2 písm. b) ZPC. Správní orgán shledává tyto podmínky v ustanovení § 56 ZPC, přičemž tento postup žádným způsobem v podstatě neodůvodňuje. Žalobce opakovaně dodává, že z dikce tohoto ustanovení je však zřejmé, že se jedná o "Důvody neudělení víza ...", nikoliv tedy o „podmínky pro udělení víza“ ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) ZPC. Dle názoru účastníka řízení je opačný výklad zcela v neprospěch účastníka a tedy nezákonný. Ke shrnutí k tomuto bodu účastník řízení uvádí, že zcela odmítá subsumování „Důvodů neudělení víz“ pod „podmínky pro udělení víza“ tak, jak tyto termíny spojuje správní orgán. Dle názoru účastníka řízení je z tohoto důvodu i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (tato nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí) a tedy v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

5. Dále žalobce uvedl, že dle nezákonného a nepřezkoumatelného postupu správního orgánu, dospěl správní orgán ve svém odůvodnění ke zcela zmatečnému závěru, kdy spojuje důvody rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu s jeho zrušením. Správní orgán nejprve cituje ustanovení § 44a odst. 3 ZPC. Toto ustanovení odkazuje mimo jiné i na § 35 odst. 3 ZPC, které stanoví, že nelze prodloužit dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Dále uvádí, že podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ZPC policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza (potažmo povolení k dlouhodobému pobytu). Dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) věta druhá citovaného zákona vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 policie cizinci neudělí, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. K výše uvedenému "řetězci" zákonných ustanovení a zejména k následně vyvozeným závěrům správního orgánu, žalobce uvedl, že žádný z důvodů pro neudělení víza nemůže být správním orgánem a contrario

vykládán jako podmínka pro udělení víza. Dále správní orgán ze zcela nepochopitelných důvodů došel k závěru, že neplnění účelu pobytu je zároveň i jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Takovýto závěr je nejenom zcela nelogický a nesmyslný, je zároveň i v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Z ustanovení § 35 odst. 3 ZPC totiž vyplývá, že policie neprodlouží dobu pobytu na území, pokud shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza - § 37 ZPC. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) ZPC přitom přímo stanoví jako jeden z důvodů pro zrušení víza (v souvislosti s § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 ZPC pro neprodloužení pobytu) neplnění účelu, pro který bylo vízum uděleno. Pokud tedy správní orgán chtěl argumentovat neplněním účelu pobytu jako důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, měl tak učinit odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) ZPC. Správní orgán přece nemůže s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ZPC ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC vyjádřit neplnění účelu pobytu jako jinou závažnou překážku, když se ve skutečnosti jedná o překážku již uvedenou, a tedy zákonem předpokládanou v § 37 odst. 1 písm. b) ZPC. Smysl takového právního rozboru žalobci není znám. Pro shrnutí k tomuto bodu žalobce uvádí, že zcela rezolutně odmítá právní posouzení „neplnění účelu pobytu“ jako „jiné závažné překážky“. Toto posouzení je zcela nepřezkoumatelné a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Protože odvolací správní orgán argumentuje totožně s orgánem I. stupně a to ve všech shora uvedených bodech, považuje účastník napadené rozhodnutí za nezákonné ze stejných důvodů jako rozhodnutí předcházející.

6. Dále žalobce uvedl, co se prvostupňového rozhodnutí dále týká, tak z výroku jakož i odůvodnění rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že správní orgán rozhodl o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účastníka řízení z důvodu, že tento neplnil účel pobytu. Správní orgán má ve svém rozhodnutí za prokázané, že žalobce řízení neplnil účel pobytu. Stejný závěr obsahuje i napadené rozhodnutí. Žalobce si v první řadě dovoluje odkázat na rozhodnutí nadřízeného správního orgánu ze dne 15.02.2010, č.j. CPR-15429/ČJ-2009-9CPR-C241, ze kterého vyplývá, že pokud cizinec plní účel pobytu v okamžiku rozhodování v prvním stupni nebo v odvolacím řízení nelze aplikovat ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) ZPC. Již toto samotné rozhodnutí zcela evidentně zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu.

7. V rozporu se zásadou legitimního očekávání je dle názoru žalobce až úporná snaha správního orgánu dohlížet nad podnikáním cizinců na území České republiky, přičemž účastník řízení je přesvědčen, že k takovému postupu není zmocněn žádným právním předpisem a jeho postup tak lze označit za překračující pravomoci správních orgánů. Žalobci je totiž známa dosavadní obecná praxe správních orgánů, které řízení o neprodloužení platnosti povolení k pobytu zahajovaly teprve v situaci, kdy cizinec nebyl oprávněn na území České republiky podnikat. Ze spisového materiálu je však zřejmé, že žalobce řízení platným oprávněním k plnění účelu pobytu - účasti v právnické osobě disponuje a disponovat bude. Účastník řízení tedy z výše uvedeného dovozuje závěr, dle kterého pokud cizinec je jednatelem obchodní společnosti, plní tak účel pobytu, protože jiný výklad by znamenal omezení práva podnikání cizince na území České republiky v rozsahu a způsobem, který si sám vybere. Tento závěr žalobce pak zcela koresponduje s výše uvedeným konkrétním případem, o kterém nadřízený správní orgán rozhodl.

8. I kdyby však tento výklad nebyl správný, v žádném případě nelze konstatovat, že žalobce na území České republiky neplnil účel a to ve smyslu § 2 zákona č. 513/1991 Sb. Správní orgán na toto ustanovení obchodního zákoníku sice odkázal, ale žalobce je opakovaně nucen se ptát, jak mohl dojít správní orgán k tak pevnému přesvědčení o neexistenci, resp. naplnění pojmu „podnikání“. Žádný právní předpis neomezuje podnikatele v tom odkdy, s jakým ziskem, jak pravidelně a v jaké výši musí být takový podnikatel ziskový, kdy je evidentní, že ziskovosti podnikání musí nutně předcházet určitý časový úsek nutný pro řádnou přípravu a načasování investic. Kromě chybějící pravomoci správního orgánu k posouzení a de facto i odsouzení žalobce jako „nepodnikatele“, neprovedl správní orgán, jak z napadeného rozhodnutí vyplývá, jediný relevantní důkaz, který by spolehlivě vyvrátil pojem podnikání v případě žalobce, kdy vycházel pouze z listiny (výkaz zisků), jejíž výpovědní hodnota ve smyslu vyvrácení statusu žalobce jako podnikatele, se rovná nule a to tím spíše, že správní orgán předjímá chování žalobce i do budoucna, což je naprosto nepřípustné a rozhodnutí je i z tohoto důvodu nezákonné. Žalobce si dovoluje upozornit správní orgán, že logickým a gramatickým výkladem tohoto ustanovení, resp. podnikání jako právního pojmu dle § 2 zákona č. 513/1991 Sb., by musel dojít ke zcela jinému závěru. Pokud by se totiž správní orgán výkladem řádně zabýval, a to ve smyslu odborné literatury, musel by dojít k závěru, že soustavnost, která je důvodem údajného nepodnikání účastníka řízení, není totožná s nepřetržitostí a trvalostí. Z tohoto hlediska je tak podnikání činností provozovanou např. i sezonně nebo v určitých intervalech. Odborná literatura dokonce nebyla schopna jednotně zodpovědět otázku, zda podmínkou podnikání je skutečné provozování činnosti či zda stačí, aby fyzická osoba nebo právnická osoba podnikající byla pouze oprávněna podnikatelskou činností provádět. Již z těchto základních a neměnných výkladů pojmů podnikání nelze dovodit závěr o nenaplnění ustanovení § 2 obchodního zákoníku a tedy plní účel pobytu. Vzhledem k tomu, že na žalobce (resp. společnost) se vztahují veškeré povinnosti podnikatele z hlediska jakýchkoliv jiných správních řízení (např. v daňové oblasti), nelze na druhou stranu podnikatelský status ignorovat v jiném správním řízení. Žádný kompetentní orgán závazně nestanovil, příp. neurčil postavení „předmětného podnikatele“ jako fiktivní, tj. mimo rámec § 2 OZ - nelze jeho činnost bez důkazů, tj. bez dalšího považovat jako „nepodnikání“. Toto není otázka výkladů ani správního uvážení, ale důkazů, které správní orgán nemá, tj. nezjistil skutečný stav věci a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Dále žalobce uvádí, že správní orgán zcela nepochopitelně a nezákonně shrnul, že jelikož žalobce řízení po jistou dobu na území ČR nepobýval, neplnil tak účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen. Tento závěr nemá oporu v zákoně a je zcela nepřezkoumatelný.

9. K ostatním aspektům napadeného rozhodnutí žalobce dodává, že správní orgán nemá právo doslova radit účastníkům to, že mohou své podnikání provozovat v režimu krátkodobých víz, jak správní orgán zcela nevhodně a nad rámec svých pravomocí učinil. Žalobce má stále rovněž i za to, že se správní orgán zcela nedostatečně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Jak vyplývá z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, správní orgán v této otázce stroze konstatuje, že důsledek rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince a uvedeným rozhodnutím nebudou ohroženy ani poškozeny jeho rodinné vztahy a rovněž nebude poškozen jeho soukromý život. Zákon stanoví demonstrativním způsobem konkrétní okolnosti, jež by měl správní orgán v případě posuzování přiměřenosti svého rozhodnutí aktivním jednáním, šetřením prověřit v ust. § 174a ZPC. Přes skutečnost, že se

v případě předmětného správního řízení jedná o řízení o žádosti, je navíc správní orgán povinen zjišťovat všechny skutečnosti, či okolnosti vedoucí taktéž ve prospěch účastníka správního řízení, a to v rozsahu obsahu zásady materiální pravdy. Správní orgán však evidentně ve svém rozhodnutí napadeném i jemu předcházejícím přiměřenost možného zásahu rozhodnutí nezhodnotil komplexně a nevypořádal se všemi výše okolnostmi (neboť je ani nezjišťoval, neprovedl jediný úkon v této souvislosti), z odůvodnění nevyplývá naprosto žádná reálná úvaha (tj. na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci) směřující k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého života účastnice. Pokud se tedy týká odůvodnění správního orgánu v souvislosti s přiměřeností napadeného rozhodnutí, považuje žalobce takové odůvodnění za zcela jednoznačně nepřezkoumatelné a nedostatečné a i kdyby neplatilo výše uvedené, je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím vydaným bez zjištění skutečného a aktuálního stavu věci, tj. navíc rozhodnutím nepřezkoumatelným z důvodů popsaných výše, tj. lze jej považovat taktéž za nezákonné pro jeho rozpor s ust. § 3 správního řádu. Žalobce má tedy za to, že rozhodnutí je projevem naprosté libovůle správního orgánu, kdy tento si vyhrazuje v podstatě závazný výklad hmotněprávních ustanovení definující pojmy soukromého práva, tyto vykládá v neprospěch účastníka a to navíc na základě neexistujících důkazů dokonce i do budoucna, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Pokud jde o skutkový stav, odkazovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobce uvedla, že v zásadě shodují s odvolacími námitkami, s nimiž se adekvátně vypořádala již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podrobněji se vyjádřila k námitce spočívající v tvrzení, že správní orgán dospěl ze zcela nepochopitelných důvodů k závěru, že neplnění účelu pobytu je zároveň jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Jak již Komise uvedla v napadeném rozhodnutí, podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže je tedy naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 ZPC, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Shodného názoru je rovněž Nejvyšší správní soud, který jej vyjádřil ve svém rozsudku čj. 9 As 80/2011-69 ze dne 19. 1. 2012, kde uvedl, že „*zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení §37 odst. 2 písm. b) téhož zákona...*“ Žalovaná tak trvala na svém závěru podloženém judikátem Nejvyššího správního soudu, přičemž konstatovala že tento právní názor již přijala konstantní judikatura za svůj, kupříkladu Krajský soud v Plzni jej připomněl ve svém rozsudku čj. 57 A 17/2012-49 ze dne 31. 5. 2013 či v rozsudku čj. 57 A 26/2012-50 ze dne 29. 6. 2012. Dle žalované tak výše uvedené odůvodnění jejího postupu vyvrací

domněnku žalobce ohledně nesmyslnosti a nelogičnosti závěru, k němuž dle něj v napadeném rozhodnutí, pokud jde o aplikaci obou výše popsanych zákonných ustanovení, dospěla.

IV. Vyjádření žalobce při jednání soudu

11. Při jednání soudu žalobce setrval na své argumentaci a doplnil, že rozhodnutí správního orgánu, resp. výrok tohoto rozhodnutí obsahuje nedostatek, neboť výrok zní tak, že pobytové oprávnění se neprodlužuje a žádost de facto není meritorně posouzena, neboť akcentuje její zamítnutí. Oproti žalobě pak navrhoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

12. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobce po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobce. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti.

13. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

I.

14. Nejprve se soud zabýval námitkou vznesenou zástupcem žalobce při jednání soudu, že výrok prvostupňového rozhodnutí zní tak, že pobytové oprávnění se neprodlužuje, a žádost tak de facto není meritorně posouzena, neboť žalobce akcentuje její zamítnutí. I když žalobce tuto námitku uplatnil po uplynutí zákonné lhůty pro rozšíření žalobních bodů stanovené v § 71 odst. 2 s.ř.s., soud se jí zabýval, neboť pokud by ji shledal důvodnou, byl by to důvod nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Soud však tuto námitku důvodnou neshledal. V daném případě bylo ve správním řízení, ve kterém bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a v rámci odvolacího řízení napadené rozhodnutí, rozhodováno o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a ZPC. V zákoně o pobytu cizinců jsou v § 168 vyjmenována řízení, na které se ustanovení části druhé a třetí správního řádu, tedy ustanovení upravující správní řízení, nevztahují a řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a ZPC zde uvedeno není. Správní orgán I. stupně byl proto povinen postupovat v daném správním řízení podle správního řádu, a to i při formulaci výroku rozhodnutí vydaného v tomto řízení. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí krom jiného uvede *řešení otázky, která je předmětem řízení*. V daném případě byla předmětem řízení žádost žalobce podaná dne 7. 5. 2012 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl: „*Platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ustanovení § 44a odst.*

3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb., *n e p r o d l u ž u j e , n e b o ť b y l a z j i š ť e n á j i n á z á v a ŝ n á p ř e k á ŝ k a p o b y t u c i z i n c e n a ú z e m í .*“ Bylo-li povinností správního orgánu I. stupně uvést ve výroku svého rozhodnutí řešení otázky, která je předmětem řízení, pak bylo na tomto správním orgánu, zda rozhodne tak, že žádost zamítne, či zda rozhodne tak, že pojmenuje obsah žádosti a vyjádří, že se této nevyhovuje, tak, jak to učinil v daném případě správní orgán I. stupně. Obě uvedené formulace výroku rozhodnutí správního orgánu rozhodujícího o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu splňují podmínku stanovenou v § 68 odst. 2 správního řádu, obě vyjadřují řešení otázky, která je předmětem řízení. Není proto správné tvrzení žalobce, že v daném případě není žádost žalobce *de facto* meritorně posouzena.

II.

15. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že jsou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelná, když bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobce nesplňoval podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) ZPC a toto bylo shledáno jako závažná překážka podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, přičemž tento postup není žádným způsobem odůvodněn. Současně žalobce namítal, že správní orgán nemůže s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ZPC ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC vyjádřit neplnění účelu pobytu jako jinou závažnou překážku, když se ve skutečnosti jedná o překážku již uvedenou, a tedy zákonem předpokládanou v § 37 odst. 1 písm. b) ZPC, s tím, že mu smysl takového právního rozboru není znám. Pro shrnutí k tomuto bodu žalobce uvedl, že zcela rezolutně odmítá právní posouzení „neplnění účelu pobytu“ jako „jiné závažné překážky“ a toto posouzení označil za zcela nepřezkoumatelné a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

16. Správní orgány obou stupňů postupovaly podle ustanovení § 44a odst. 3 ZPC, podle něhož *ž á d o s t o p r o d l o u ŝ e n í p l a t n o s t i p o v o l e n í k d l o u h o d o b é m u p o b y t u p ř í j í m á a r o z h o d u j e o n í m i n i s t e r s t v o . N a p r o d l o u ŝ e n í p l a t n o s t i p o v o l e n í k d l o u h o d o b é m u p o b y t u s e § 3 5 o d s t . 2 a 3 , § 3 6 , § 4 6 o d s t . 3 , § 4 6 o d s t . 7 a 8 a § 4 7 v z t a h u j e o b d o b n ě .* Dále podle § 35 odst. 3 ZPC, kde je stanoveno, že *d o b u p o b y t u n a ú z e m í n a v í z u m k p o b y t u n a d 9 0 d n ů n e l z e p r o d l o u ŝ í t , p o k u d m i n i s t e r s t v o s h l e d á d ů v o d p r o z a h á j e n í ř í z e n í o z r u š e n í p l a t n o s t i t o h o t o v í z a (§ 3 7) .* Podle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC, podle něhož *m i n i s t e r s t v o d á l e z r u š í p l a t n o s t v í z a k p o b y t u n a d 9 0 d n ů , j e s t l i ŝ e c i z i n e c p ř e s t a l s p l ň o v a t n ě k t e r o u z p o d m í n e k p r o u d ě l e n í v í z a , z a p o d m í n k y , ŝ e d ů s l e d k y t o h o t o r o z h o d n u t í b u d o u p ř í m ě ř e n é d ů v o d u p r o z r u š e n í p l a t n o s t i v í z a . P ř í p o s u z o v á n í p ř í m ě ř e n o s t i m i n i s t e r s t v o p ř í h l í ŝ í z e j m ě n a k d o p a d ů m t o h o t o r o z h o d n u t í d o s o u k r o m ě h o a r o d i n n ě h o ŝ i v o t a c i z i n c e .* A podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, kde je stanoveno, že *d l o u h o d o b é v í z u m , s v ý j i m k o u v í z a k p o b y t u n a d 9 0 d n ů z a ú ě l e m s t r p ě n í p o b y t u n a ú z e m í z d ů v o d u p o d l e § 3 3 o d s t . 3 , m i n i s t e r s t v o c i z i n c i n e u d ě l í , j e s t l i ŝ e p o b y t c i z i n c e n a ú z e m í n e n í v z á j m u Ć e s k é r e p u b l i k y n e b o j e z j i š ť e n á j i n á z á v a ŝ n á p ř e k á ŝ k a p o b y t u c i z i n c e n a ú z e m í .* Žalobce namítá, že mělo být postupováno podle § 37 odst. 1 písm. b) ZPC, podle něhož *m i n i s t e r s t v o z r u š í p l a t n o s t v í z a k p o b y t u n a d 9 0 d n ů , j e s t l i ŝ e c i z i n e c n e p l n í ú ě l , p r o k t e r ý b y l o v í z u m u d ě l e n o .*

17. Prvostupňový orgán dospěl v odůvodnění svého rozhodnutí k závěru: „Na základě všech zjištěných skutečností dospěl správní orgán k závěru, že jste přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza dle § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., neboť jste na území ČR v době Vašeho posledního povoleného pobytu s platností od 01.07.2010 do 30.06.2012 pobýval 98 dnů, na podnikání společnosti jste se soustavně nepodílel a společnost nesměřoval k dosažení zisku, tudíž jste neplnil účel, pro který Vám byl pobyt povolen. Toto bylo shledáno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb., která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

18. Žalovaný se se závěry prvostupňového orgánu ztotožnil, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že „z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i povolení k dlouhodobému pobytu [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.], vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. Jelikož ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí byl účastník řízení zapsán jako jednatel obchodní společnosti, tedy splňoval formální předpoklady pro podnikání, tedy plnění účelu, jehož prodloužení je předmětem tohoto řízení a pobýval na území České republiky, nepostupoval správní orgán I. stupně s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ale aplikoval § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Komise se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že neplnění účelu pobytu, představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže je tedy naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 zákona č. 326/1999 Sb., přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Aplikace zmíněných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. na případy neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostředně předcházející rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není tedy nepatřičná, což vyplývá i z judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví, blíže viz rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 218/2011 - 42 ze dne 28. 2. 2011, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 80/2011 - 69 ze dne 19. 1. 2012, a usnesení Ústavního soudu České republiky sp. zn. I. ÚS 1387/12 ze dne 31. 5. 2012. Ačkoli účastník řízení bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, ten se na jejím území v rámci posledního realizovaného pobytového statutu zdržoval pouhých 98 dnů, což je dostatečně prokázáno předloženým cestovním dokladem účastníka řízení a jeho výpovědí do protokolu. Z uvedeného správní orgán I. stupně dovodil, že účastník řízení po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neplnil účel pobytu, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, což bylo shledáno za jinou závažnou překážku.“

19. Z uvedených citací z prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že není správné tvrzení žalobce, že nebylo žádným způsobem odůvodněno rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobce nesplňoval podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) ZPC a toto bylo shledáno jako závažná překážka podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích řádně zdůvodnily, proč aplikovaly § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení

s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, a odůvodnění obou rozhodnutí tak splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

20. Spornou otázkou mezi účastníky dále bylo, zda žalobce plnil či neplnil účel povolení k dlouhodobému pobytu a dále, zda lze neplnění účelu pobytu posoudit jako jinou závažnou překážku.

21. Při posouzení první části mezi účastníky sporné otázky, zda žalobce plnil či neplnil účel povolení k dlouhodobému pobytu, soud vycházel z obsahu správního spisu a z něj zjistil, že žalobce požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žádostí ze dne 7. 5. 2012 a jako účel pobytu na území uvedl *„účást v PO“*, tedy účast v právnické osobě. K podané žádosti byl správním orgánem I. stupně vyslechnut a do protokolu dne 27. 6. 2012 uvedl, že do České republiky přijel poprvé v roce 2009 za účelem otevření firmy. Pobyt má povolen na dva roky a končí mu 30. 6. 2012. Účelem je stále podnikání. K dotazu, zda v době povoleného pobytu od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012 pobývá na území České republiky nepřetržitě, kolikrát vycestoval mimo území ČR a je-li schopen říci, kolik dnů, týdnů nebo měsíců pobýval v rámci tohoto pobytu na území ČR, žalobce uvedl: *„Byl jsem tady kolem 4 měsíců, možná až půl roku“*. Správní orgán I. stupně provedl v rámci tohoto ústního jednání podle § 53 odst. 6 správního řádu důkazy listinami. V souvislosti s uvedeným tvrzením předložil žalobci kopii jeho cestovního dokladu se vstupními a výstupními přechodovými razítky, ze které vyplývalo, že žalobce v rámci svého povoleného pobytu od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012 pobýval na území ČR v době od 25. 12. 2010 do 15. 1. 2011, od 6. 4. 2011 do 10. 4. 2011, od 21. 5. 2011 do 27. 5. 2011, od 23. 9. 2011 do 29. 9. 2011, od 25. 12. 2011 do 15. 1. 2012, od 24. 4. 2012 do 16. 6. 2012 a od 19. 6. 2012 do 30. 6. 2012. Dále z přechodových razítek vyplývalo, že žalobce mimo tuto dobu pobýval na základě víza k pobytu do 90 dnů na území Bulharské republiky od 2. 7. 2011 do 15. 7. 2011 a od 19. 8. 2011 do 3. 9. 2011. Správní orgán I. stupně proto na základě tohoto listinného důkazu konstatoval, že žalobce pobýval na území Schengenu celkem po dobu 128 dnů, z toho na území České republiky 98 dnů. Žalobce k tomu do protokolu uvedl: *„Ano, tyto razítka souhlasí se skutečnou dobou pobytu. Je to málo, ale brání mi v tom moje podnikání. Hlavní činnost musím vyvíjet na území Ruska. Tam rovněž podnikám. Mám v plánu přeložit své podnikání z Ruska do České republiky.“* Žalobce dále uvedl, že působí ve společnosti Venta WEST, s.r.o., Zeyerova 148/8, Mariánské Lázně, jejímž předmětem podnikání je zprostředkovatelská činnost. Jménem společnosti je oprávněn jednat žalobce a jeho manželka A.K., každý má 50 %. K dotazu, zda může konkrétně uvést, jaké jsou hospodářské výsledky činnosti této firmy, co konkrétně tato firma dělá, čím se zabývá, kolik má zaměstnanců a co konkrétně v této firmě dělají, žalobce uvedl: *Zaměstnance zatím nemáme. Hledali jsme nemovitosti, o které by měli zájem ruští klienti. Např. jsem jednal s panem Ing. J.Č., kterému jsem vysvětloval, jakými způsoby se dá obchodovat s Ruskem, jakým způsobem se provádí celní odbavení zboží na hranicích. Moji rodiče v Karlových Varech vlastní dům, který chce společnost koupit a zřídit tam ubytovací zařízení. Moje manželka má s cestovním ruchem zkušenosti, pracovala ve firmě, která má pobočku v Karlových Varech. V současné době jsme vyhotovili plány rekonstrukce. Zatím můj otec zajišťuje plány na odvodnění, protože je nutné*

ubrat část kopce za domem.“ K otázce, co konkrétně žalobce udělal, jako jednatel společnosti, odkázal žalobce na to, co uvedl a manželka, že se převážně zabývala starostlivostí o jejich dítě. K otázce, kde pracuje a vykonává funkci jednatele uvedené společnosti, žalobce uvedl, že většinou pracuje v bytě rodičů na adrese... kde má pracovní stůl s počítačem. Sídlo společnosti Venta WEST, s.r.o. je na adrese Zeyerova 148/8, Mariánské Lázně, v bytě, který vlastní jeho rodiče. Tam však nepracuje pro špatný technický stav, teče tam přes střechu. K vedení účetnictví žalobce uvedl, že to vede nyní Ing. J.Č., dříve jej vedla paní E.K. K odměňování žalobce uvedl, že má 12.000 Kč čistého měsíčně, tj. 16.000 Kč hrubého. Dále uvedl, že v České republice žádné jiné zaměstnání ani podnikatelské aktivity nemá. V Rusku je spoluvlastníkem několika firem, ve kterých nepracuje. Pracuje ve firmě Autostandard s.r.o., kde je zástupcem ředitele, není spoluvlastníkem. Má pracovní smlouvu, ale nemá stanovenou konkrétní pracovní dobu. K jeho práci tam mu postačuje telefon. Za poslední měsíc tam v kanceláři pracoval asi 5 hodin. K ubytování na území ČR uvedl, že bydlí v bytě u svých rodičů na adrese..., nemají ale společnou domácnost. K odměnám z podnikání v ČR žalobce dále uvedl, že jsou zasílány v uvedené výši jemu i manželce od ledna 2012. Správním orgánem I. stupně bylo žalobci předloženo jako listinný důkaz potvrzení o příjmu vyplývajícím ze smlouvy o výkonu funkce jednatele v předmětné společnosti, přiložené k žádosti, kde je výše příjmů žalobce a jeho manželky vyčíslena částkou 8.265 Kč s tím, že se jedná o příjmy za období únor – duben 2011 vyplacené v březnu – květnu 2012. Žalobce k tomu uvedl: *„Ano, souhlasí to. Měl jsem s manželkou takové příjmy. Jsou to příjmy za únor – duben 2012. Datum, že je to vyplaceno za únor až duben 2011, je uvedeno nesprávně. Nedostali jsme s manželkou odměny za roky 2011 a 2012 najednou. Chtěl bych opravit svou předchozí odpověď, kde jsem uváděl, že mám 16.000 Kč hrubého a 12.000 Kč čistého. Správně je, že mám odměnu 12.000 Kč hrubého.*“ Žalobci byla dále jako listinný důkaz předložena potvrzení přiložená k žádosti, dle kterých činil čistý měsíční příjem žalobce a jeho manželky za období únor – duben 2012 částku 10.335 Kč pro každého. K tomu žalobce, uvedl: *„Toto potvrzení vystavila paní K. Ted' si nejsem jist, jak velká odměna mě a mé manželce přišla. Odměna je mi ale zasílána na účet, takže tyto příjmy doložím výpisem z účtu.*“ K dotazu, zda má žalobce na území ČR rodinné příslušníky, uvedl: *„Mám tady manželku, dvě děti a rodiče.*“ K dotazu, kde pobývají žalobcovy nezletilé děti P. a S., kdo o ně pečuje a zda navštěvuje jeho nezletilý syn S. nějakou školu nebo předškolní zařízení, žalobce uvedl, že nechodí do žádné školy ani předškolního zařízení. *„V současné době jsou v Rusku. Pobývají jak v Rusku, tak i v ČR, podle toho, kde je zrovna maminka.*“ Dle žalobce jsou na území ČR přibližně tolik času jako žalobce a žalobce chce, aby syn navštěvoval školu v České republice. Dále žalobce k dotazu uvedl, že nejsou žádné důvody, které by mu bránili ve vycestování do domovského státu.

22. Správní orgány dále vycházely z výpisu z obchodního rejstříku společnosti VENTA WEST s.r.o., kde je uveden předmětem podnikání *„pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor“* a dále *„zprostředkování obchodu a služeb“*. K žádosti byla připojena rozvaha ve zjednodušeném rozsahu a výkaz zisku a ztrát společnosti VENTA WEST s.r.o., oboje ke dni 31. 12. 2011. Z těchto listinných důkazů vyplývá, že společnost neměla k tomuto datu žádný majetek, příjmy ani výdaje. V příloze k účetní závěrce je uvedeno, že obchodní společnost VENTA WEST, s. r. o. nevyvíjela v roce 2011 žádnou činnost. Z výpisů z účtu žalobce a jeho manželky vedených u Komerční banky vyplývá, že

byla oběma vyplacena v březnu a dubnu 2012 společností VENTA WEST s.r.o. částka 10.335 Kč a v květnu 2012 částka 8.265 Kč. Podle potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti vypracovaného účetní E.K. byla žalobci vyplacena částka 10.335 Kč v měsících únor, březen a duben 2012. Ve výpisu z účtu žalobce a jeho manželky za únor 2012 se však tato částka nenachází.

23. Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

24. V řízení o žádosti je dán rámec dokazování tvrzením žadatele, neboť správní orgán není oprávněn namísto žadatele jeho tvrzení jakkoli měnit či doplňovat. Bylo tudíž na žalobci, aby podrobně a konkrétním způsobem popsal, v čem spočívala v době povoleného dlouhodobého pobytu za účelem účasti v právnické osobě jeho činnost ve společnosti VENTA West s.r.o. na území České republiky. Pokud by žalobce konkrétní skutečnosti o své činnosti prováděné prostřednictvím uvedené společnosti tvrdil, mohla se tato jeho tvrzení stát podkladem pro jejich dokazování ve správním řízení. Jak vyplývá z protokolu ze dne 27. 6. 2012, byla žalobci dána dostatečná možnost, aby taková tvrzení v řízení o žádosti uplatnil a rozvedl tak, aby mohla být předmětem dalšího dokazování, a pokud by bylo jeho tvrzení následně prokázáno, bylo by nutné dospět k závěru, že žalobce účel pobytu plnil. Ačkoliv tedy ležela povinnost zjistit ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti na správním orgánu, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, byl správní orgán limitován tvrzeními žalobce, tedy skutečnostmi žalobcem uváděnými.

25. Žalobce však této své povinnosti v řízení o žádosti nedostál. Do protokolu k srozumitelně formulovanému dotazu, zda může konkrétně uvést, jaké jsou hospodářské výsledky činnosti této firmy, co konkrétně tato firma dělá, čím se zabývá, kolik má zaměstnanců a co konkrétně v této firmě dělají, uvedl: *Zaměstnance zatím nemáme. Hledali jsme nemovitosti, o které by měli zájem ruští klienti. Např. jsem jednal s panem Ing. J.Č., kterému jsem vysvětloval, jakými způsoby se dá obchodovat s Ruskem, jakým způsobem se provádí celní odbavení zboží na hranicích. Moji rodiče v Karlových Varech vlastní dům, který chce společnost koupit a zřídit tam ubytovací zařízení. Moje manželka má s cestovním ruchem zkušenosti a pracovala ve firmě, která má pobočku v Karlových Varech. V současné době jsme vyhotovili plány rekonstrukce. Zatím můj otec zajišťuje plány na odvodnění, protože je nutné ubrat část kopce za domem.* K otázce, co konkrétně žalobce udělal, jako jednatel společnosti, odkázal žalobce na to, co uvedl a ohledně manželky uvedl, že se převážně zabývala starostlivostí o jejich dítě. Z uvedeného obecného tvrzení žalobce nelze zjistit, v čem konkrétně spočívala jeho činnost v předmětné společnosti na území České republiky. Za takové konkrétní tvrzení nelze považovat žalobcem uvedený příklad: *„Např. jsem jednal s panem Ing. Jiřím Čapkem, kterému jsem vysvětloval, jakými způsoby se dá obchodovat s Ruskem, jakým způsobem se provádí celní odbavení zboží na hranicích“*, neboť z uvedeného nelze usuzovat na konkrétní tvrzení o podnikatelské činnosti žalobce, kterou by bylo možno následně prokazovat. Žalobce navíc do protokolu uvedl, že Ing. Jiří Čapek vede společnosti VENTA WEST s.r.o. účetnictví, tudíž je předpoklad, že se s žalobcem z tohoto titulu setkal, proto tvrzení žalobce, že se takový rozhovor či jednání, jak jej označuje žalobce, uskutečnilo,

není tvrzením o činnosti předmětné společnosti na území ČR. O činnosti předmětné společnosti nesvědčí ani zcela obecné tvrzení žalobce o její budoucí aktivitě, když v protokolu uvedl: „*Moji rodiče v Karlových Varech vlastní dům, který chce společnost koupit a zřídit tam ubytovací zařízení.*“ Uvedená obecná tvrzení žalobce o činnosti společnosti VENTA WEST s.r.o. na území ČR se tak nemohla stát předmětem dokazování v daném řízení o žádosti žalobce, navíc v účetní závěrce k 31. 12. 2011 je uvedeno, že obchodní společnost VENTA WEST, s. r. o. nevyvíjela v roce 2011 žádnou činnost. Tím, že žalobce neoznačil žádné důkazy na podporu svého tvrzení, je nutno konstatovat, že tak nesplnil svoji povinnost stanovenou v § 52 větě první správního řádu, podle kterého *jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.*

26. Dle názoru soudu nelze na základě uvedených skutečností dospět k jinému závěru, než že žalobce neplnil účel povolení k dlouhodobému pobytu. Na základě v řízení provedených listinných důkazů a protokolu o výsledku žalobce lze dospět toliko k závěru, že žalobce pobýval na území České republiky v době, kdy zde měl povolen dlouhodobý pobyt na dva roky, po dobu 98 dnů, resp. na území Schengenu celkem po dobu 128 dnů, že je jako jednatel a společník společnosti VENTA West s.r.o. zapsán v obchodním rejstříku, druhým jednatelem a společníkem že je jeho manželka. Dále, že uvedená společnost neměla k 31. 12. 2011 žádný majetek, příjmy ani výdaje. Pokud se žalobce snažil výpisy z účtů a potvrzením o příjmu ze závislé činnosti prokázat příjem vyplácený mu společností VENTA West s.r.o. v období březen, duben a květen 2012, pak je nutno konstatovat, že žádné podnikatelské aktivity s tímto příjmem spojené netvrdil ani důkazy k jejich prokázání neoznačil. Skutkový stav byl tedy správními orgány zjištěn zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když s ohledem na obecné tvrzení žalobce nebylo objektivně možné provádět jakékoliv další dokazování. V řízení o žádosti tak nebylo prokázáno, že žalobce v době, kdy měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem účasti v právnické osobě, tento účel plnil, nebylo prokázáno, že by žalobce v rámci podnikatelské činnosti společnosti VENTA West s.r.o. na území České republiky vyvíjel jakoukoli činnost.

27. Při posouzení další mezi účastníky sporné otázky, zda lze neplnění účelu pobytu posoudit jako jinou závažnou překážku, soud vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který se uvedenou problematikou opakovaně zabýval. Konkrétně např. v rozsudku, který zmiňuje i žalovaná, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 – 69 (dostupném na www.nssoud.cz), kde uvedl: „*Nejvyšší správní soud se ... neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další*

předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovedl, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematické aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců zdejší soud poznamenává, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly. Uvedené námitky stěžovatele tudíž zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodné.“

28. Se závěry uvedenými v citovaném rozsudku se zdejší krajský soud již dříve při svém rozhodování ztotožnil a v této právní věci nemá důvodu, se od tohoto závěru odchýlit. Není proto správné tvrzení žalobce, že správní orgán nemůže s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ZPC ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC vyjádřit neplnění účelu pobytu jako jinou závažnou překážku. Z důvodů v citovaném rozsudku uvedených není ani správná argumentace žalobce, že bylo nutno v daném případě aplikovat ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) ZPC, které přímo stanoví jako jeden z důvodů pro zrušení víza (v souvislosti s § 44a odst. 3 ZPC a § 35 odst. 3 ZPC pro neprodloužení pobytu) neplnění účelu, pro který bylo vízum uděleno. Námitky učiněné žalobcem v tom směru jsou proto nedůvodné.

III.

29. Žalobce rovněž namítal, že důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo, že neplnil účel pobytu. Pokud však cizinec plní účel pobytu v okamžiku rozhodování v prvním stupni nebo v odvolacím řízení, nelze aplikovat ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) ZPC. Žalobce v této námitce zmínil sice ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) ZPC, podle kterého, jak bylo výše uvedeno, měly správní orgány neplnění účelu pobytu dle jeho názoru posuzovat, ale pro posouzení dané námitky není podstatné, jakým ustanovením označil neplnění účelu pobytu, podstatné je, že touto námitkou namítal, že správní orgány rozhodly o nepovolení prodloužení jeho dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem podnikání i přesto, že v době rozhodování o jeho žádosti účel pobytu plnil.

30. V souvislosti s touto námitkou soud připomíná, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání v době od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012. Žalobce předložil k žádosti výpisy z účtů a potvrzení o příjmu ze závislé činnosti (viz výše), kterými chtěl prokázat příjem vyplácený jemu a manželce jako společníkům společností VENTA West s.r.o. v období březen, duben a květen 2012 s tím, že v té době účel podnikání plnil. I v souvislosti s touto námitkou však krajský soud konstatuje, že žalobce v rámci celého řízení o žádosti, a to ani při ústním jednání dne 27. 6. 2012, netvrdil konkrétní skutečnosti o podnikatelských aktivitách činěných prostřednictvím předmětné společnosti a spojených s tímto příjmem. Neoznačil žádné důkazy k prokázání těchto případných podnikatelských aktivit. Soud proto i v případě uvedené námitky uzavírá, že v řízení o žádosti nebylo

prokázáno, že žalobce v době, kdy měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem účasti v právnické osobě, tento účel plnil, nebylo prokázáno, že by v rámci účasti v právnické osobě, ve společnosti VENTA West s.r.o., na území České republiky vyvíjel jakoukoli podnikatelskou činnost, a to ani v měsících únor až dubnu roku 2012, tedy v době před podáním žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem účasti v právnické osobě v květnu 2012.

IV.

31. Žalobce rovněž namítal, že byla porušena zásada legitimního očekávání a překročena pravomoc správních orgánů, když je dle žalobce zřejmá jejich úporná snaha dohlížet na podnikání cizinců na území České republiky. Namítal také nesprávný výklad pojmu podnikání správními orgány a zpochybňoval, zda bylo jeho podnikání, resp. nepodnikání, vyhodnoceno správně.

32. Obdobnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání, kde namítal, že správní orgán I. stupně překročil jemu svěřenou pravomoc, když posuzoval žalobcovo podnikání na území České republiky. Žalobce v odvolání tvrdil, že disponuje platným oprávněním k účasti v právnické osobě a tímto také disponovat bude. Uváděl, že je jednatelem obchodní společnosti, tudíž plní účel povoleného pobytu a opačný výklad by znamenal omezení práva podnikání cizince. Žalovaná k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*Nelze pristoupit na argumentaci uvedenou v odvolání, že plnění účelu pobytu je doloženo již tím, že účastník řízení je jednatelem obchodní společnosti. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon č. 326/1999 Sb. stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Zapsání do příslušných rejstříků tedy představuje zákonnou premisu pro plnění účelu pobytu, tedy podnikání, ale v žádném případě je nelze zaměňovat za plnění účelu pobytu jako takového (obdobě viz rozhodnutí Ne vyššího správního soudu 7 As 82/2011-81 ze dne 27. 12.2011). Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, když neplnění účelu pobytu v posuzovaném případě vyhodnotil jako jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území České republiky.*“ Žalovaná rovněž nesouhlasila s odvolací námitkou, že správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, když posuzoval podnikání žalobce a uvedla k tomu, že je „*správní orgán I. stupně povinen v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. rozhodovat na základě takového stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Touto zásadou se právní orgán I. stupně řídil, když v rámci rozhodování posuzoval všechny jemu známé skutečnosti. Pokud zákon č. 326/1999 Sb. ukládá cizincům povinnost plnit účel realizovaného pobytového statutu a s jeho neplněním spojuje právní následky (v podobě zamítnutí žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu či neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) je logické, že správní orgán I. stupně byl oprávněn a dokonce povinen posuzovat, zda účastník řízení plní účel pobytu (tedy podnikání), který mu byl povolen.*“

33. S uvedeným závěrem se krajský soud ztotožňuje, neboť i ten vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se v rozsudku ze dne 27. 12.2011, čj. 7 As 82/2011-81, na

něž žalovaná v citované pasáži napadeného rozhodnutí odkazuje, zabýval situací, kdy stěžovatel tvrdil, že již začal podnikat a dokládal tuto skutečnost výpisem z obchodního rejstříku, ale ze všech skutečností doložených v průběhu správního řízení a z jeho vlastních tvrzení bylo možné bez jakýchkoli důvodných pochybností dospět k závěru, že ve skutečnosti nepodnikal, měla po určitá období pouze formální postavení podnikatele a že podnikání pouze deklaroval jako účel svého pobytu, a to s cílem prodloužit si povolení k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl: „*Odkaz na ust. § 2 odst. 2 písm. a) obch. zák., tedy na podnikatele tzv. „podle formy“, není v souvislosti s pojmem „podnikání“ jako účelu pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců na místě. Fyzická osoba může být zapsána do obchodního rejstříku, pouze pokud podniká (§ 34 odst. 1 písm. c) obch. zák.) v materiálním smyslu, tedy je podnikatelem podle § 2 odst. 2 písm. b), c) d), § 23, nebo na základě jiných zákonů. Podnikáním se pak ve smyslu ust. § 2 odst. 1 obch. zák. rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. U fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). Výklad stěžovatele, že plnění účelu pobytu je doloženo již tím, že je zapsán v obchodním rejstříku, tak není správný. Ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak totiž postrádalo smysl. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. Názor stěžovatele, že jen formální ukončení podnikatelské činnosti by bylo důvodem pro postup ve smyslu ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je vzhledem k uvedenému nesprávný a neodpovídá smyslu a účelu citovaného zákona.“*

34. Krajský soud na základě argumentace žalované a judikatury Nejvyššího správního soudu, se kterou se ztotožňuje, dospěl k závěru, že v daném případě nebyla porušena zásada legitimního očekávání a nebyla překročena pravomoc správních orgánů. V daném správním řízení správní orgány obou stupňů posuzovaly splnění zákonných podmínek pro povolení dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky, jak již bylo uvedeno, což nelze v žádném případě hodnotit jako jejich úpornou snahu dohlížet na podnikání cizinců na území České republiky. Pokud jde o výklad pojmu podnikání a s ním související vyhodnocení, zda žalobce plnil účel pobytu na území České republiky, tedy účast v právnické osobě, krajský soud uvádí, že správní orgány obou stupňů nebyly povinny podávat vyčerpávající výklad pojmu podnikání podle obchodního zákoníku, zejména ne za situace, když žalobce nenabídl v průběhu řízení žádné své tvrzení, které by bylo nutno správními orgány hodnotit z pohledu, zda se jedná v případě tvrzené aktivity o podnikání ve smyslu obchodního zákoníku. Dle názoru krajského soudu se oba správní orgány, zejména žalovaná, s tímto pojmem dostatečně vypořádaly v souvislosti s posouzením, zda žalobce plnil účel pobytu na území (viz citovaná pasáž z odůvodnění napadeného rozhodnutí) a žalovaná správně konstatovala, že „*účelem*

pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána“.

35. Dle žalobce správní orgány nezákonně shrnuly: „*jelikož žalobce po jistou dobu na území ČR nepobýval, neplnit tak účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen.*“ Tento závěr nemá dle žalobce oporu v zákoně a je zcela nepřezkoumatelný. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Věta uvedená žalobcem je vytržena z kontextu. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabývala tím, zda žalobce splnil zákonné podmínky pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem účasti v právnícké osobě, vypořádala se se všemi odvolacími námitkami žalobce a dostala tak své povinnosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu. Její závěr o tom, že žalobci nelze prodloužit dlouhodobý pobyt na území České republiky proto, že žalobce neplnil účel tohoto pobytu, je zcela srozumitelný a přezkoumatelný. Zjištění, že se žalobce zdržoval na území České republiky v době, kdy zde měl povolený dlouhodobý pobyt na dva roky, pouze v rozsahu 98 dnů, žalovaná uvedla jako jednu ze skutečností v daném řízení zjištěných, která nebyla jedinou, na základě níž by správní orgány bez dalšího uzavřely, že žalobce neplnil účel pobytu. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz odstavec 18 tohoto rozsudku) jasně a srozumitelně formulovala závěr, ke kterému dospěla a tento její závěr není postaven jen na zjištění, že žalobce po jistou dobu na území České republiky nepobýval.

V.

36. Žalobce rovněž namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho rodinného života.

37. Rovněž tuto námitku shledal krajský soud nedůvodnou. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí i touto otázkou zabývala a uvedla: „*že se správní orgán I. stupně s otázkou přiměřenosti dostatečně vypořádal na str. 4 odst. 1 napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul, jemu známé rodinné vazby účastníka řízení a v následujícím odstavci se velmi důsledně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života, ovšem vzhledem k tomu, že jste na území České republiky během svého povoleného pobytu v době od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, pobýval 98 dnů není dle správního orgánu zásah do soukromého a rodinného života nepřiměřený, jelikož převážnou část tohoto pobytu jste na území České republiky nepobýval. Z Vaší výpovědi a listinného důkazu je dále zřejmé, že jste převážnou část doby, kdy jste měl v České republice povolen dlouhodobý pobyt, trávil na území domovského státu se svojí rodinou... Na území České republiky máte povolen pobyt od prosince 2009, nejedná se tedy o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu, ve které jste mimo jiné i pracovně vytížen v rámci Vašeho podnikání, jak jste uvedl do protokolu. Podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb. při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a plnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně se posouzením možných dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení zabýval způsobem stanoveným zákonem*

č. 326/1999 Sb. a rozhodně se nespokojil se strohým konstatováním, že rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není nepřiměřené, jak je tvrzeno v odvolání. Způsob jakým se správní orgán I. stupně vypořádal s otázkou přiměřenosti nelze v žádném případě označit za nepřezkoumatelný. Pokud se týká námítky účastníka řízení, že správní orgán I. stupně při posouzení přiměřenosti vycházel pouze a jen z informací v cizineckém informačním systému, Komise poukazuje na výše citovanou pasáž napadeného rozhodnutí, ze které je zřejmé, že správní orgán I. stupně vycházel minimálně z cizineckého informačního systému, výpovědi účastníka řízení a listinného důkazu, tedy cestovního dokladu účastníka řízení. Nadto účastník řízení v průběhu prvoinstančního řízení ani v odvolání nekonkretizoval rodinné, soukromé či jiné vazby, které by měly být rozhodnutím o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřeně dotčeny. Správní orgán I. stupně, tedy otázku přiměřenosti posoudil na základě dostatečně zjištěného stavu věci a jeho rozhodnutí není nezákonné pro rozpor s § 3 zákona č. 500/2004 Sb.“ Žalovaná nad rámec uvedeného uvedla, že „pokud cizinec na území České republiky přicestoval za účelem ekonomické aktivity, po značnou část svého pobytu však tuto činnost neplnil, nelze rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení považovat za nepřiměřené, jelikož další pobyt účastníka řízení na území České republiky je v rozporu s veřejným zájmem a pořádkem České republiky, který nelze vyvážit subjektivním zájmem jednotlivce, resp. účastníka řízení.“

38. Z uvedené citace z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán I. stupně i žalovaná dostatečně vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného života žalobce a s tímto jejich závěrem se krajský soud ztotožňuje.

Závěr

39. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení

40. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 21. května 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Lenka Kovandová